

KOTIKYLÄN KIRKONKELLO

On vuoden 2003 alku. Olemme 6-viikon jakson talvea paossa Kyproksella.

Ja koska tämä on kolmas pitkä matkamme, niin pieni Agia Napan kylä on tullut jo varsin tutuksi. Niinpä lähdemmekin bussiretkelle Kykkon luostariin, jonka vieressä on myös Makarioksen hauta.

Luostari on kaunis. Paljon maalauksia, mosaiikkeja ja rakennukset hyvässä kunnossa. Opas selostelee taideteosten merkitystä ja käymme sisällä kirkossa, jossa on hyvin paljon käytetty kultaa ortodoksisen tavan mukaan.

Ulkona hän ylpeänä esittelee kirkon kellon, sanoen sen painavan 500 kg ja valmistetun Venäjällä.

Matkan jatkuessa pyydän oppaalta luvan kertoilla mikrofoniin pienen maalaiskylän kirkonkellosta.

” Kylän nimi on Halkivaha. Siihen kuului aikaisemmin osia Urjalan, Punkalaitumen ja Vesilahden pitäjistä. Niinpä ne pitivät vuorollaan Jumalanpalveluksia, joka kolmas sunnuntai. Alueliitoksen yhteydessä Vesilahti jäi pois.

Kylään oli rakennettu rukoushuone 1908, mutta 20-luvulla se päätettiin laajentaa kirkoksi ja tehdä kellotapuli. Tapuliin piti tietenkin hankkia kello.

Saatiin kuulla että Hämeenlinnassa on päätetty ortodoksikirkko ajan tavan mukaan muuttaa muuhun käyttöön, ja kellot luovutetaan niitä tarvitseville.

Niinpä edustajat lähtivät asiaa selvittämään. Pienet kellot olivat kuitenkin tehneet kauppansa, mutta jäljellä on iso 2350 kg painava kello. Se päätetään ottaa.

Kello on myöskin valettu Venäjällä ja on siis ihan eri kokoluokkaa kuin äsken nähty luostarin kello.

Kello tulee junalla samalle asemalle mihin Koskelan Akselin kahden pojan arkut saapuvat Täällä Pohjantähden alla tarinassa.

Kevät on jo ehtinyt pitkälle ja rekikelit huononevat, niinpä järjestetään kymmenen hevosen valjakko kelloa noutamaan 25 kilometrin takaa.

Kirkko valmistui ja kellon kumu on mahtava.

Meillä monella on paikka missä tunnemme olevamme onnellisempia kuin muualla.

Minulle sellainen paikka on lapsuusmökkin päädyssä keinussa omenapuun alla.

Kauniina kesäisenä sunnuntaiamuna kello kuuluu hyvin kolmen kilometrin päähän ja herkistää tunnelman. Samoja tunteja ilmentää hyvin runo Sunnuntaiamuna:

On kesän kirkas huomen
ja suvisunnuntai.
Ei liiku lehti tuomen
on lintunenkin vait`.
Vienosti kukkii pellot
ja vaarat vihannoi
ja hartaat huomenkellot
vain rauhaa, rauhaa soi.”

Lausuin tämän bussissa ja sen jälkeen soitin huuliharpulla tämän laulun ja mummot (iäkkäitähän me 6 viikon matkalaiset olimme) olivat haltioissaan sanoen, meidän olisi pitänyt tämä laulaa.

Martti Lintunen